

Den som väntar på något gott, väntar oftast för länge...

Dagbok från På två hjul – 2008

1

Ja jävlar, som jag väntade på mässan i år! Jörgen, vår ärade RA och mässgeneral och resten av mässgruppen (Skipper, Klas, Lars-Åke, Acke, Sten och undertecknad) började planera för mässan redan i november på funktionärsträffen i Borghamn. Mycke' mekk är det! Det skall preliminärbokas hotell, finnas partylokal, ritas och designas monter, tillverkas material etc etc. Sådant kan i och för sig vem som helst räkna ut, men det skall ju göras också. I Borghamn bestämdes i alla fall att vi skulle ha temat Vulcan Riders i Europa. En allt större grupp svenska vulcanister beger sig ut på de internationella träffarna för varje år och dessutom är ju Jörgen och Magnus i Region Väst pappor till "Vulcans i Alperna" – för att inte tala om att Vulcan Riders Sweden faktiskt är ett chapter i Vulcan Riders Association, en världsomfattande rörelse. Ett passande tema, med andra ord!



Min insats i allt detta var ganska begränsad. Med hjälp av Monikas kontakter i utskriftsbranschen uppdrogs åt mig att konstruera ett blickfång av största möjliga storlek, som tog upp temat och som skulle bilda en fond åt våra utställda cyklar.

Två av dessa hojar skulle vara var tämligen självklart för oss. Kaj i Värmland ställde heroiskt upp med att köra ner årets Etna hoj 2007 ända från Hagfors och Robban i Laholm bidrog med sitt snygga VN2000-bygge. Den tredje var det ett visst palavrande kring. Vi enades till slut om att det skulle vara en "Küryakyn-trimmad standardhoj", för att visa att man kunde göra mycket utan att sätta kapen i hojen eller göra stora förändringar. Lars-Åke ställde upp med sin CT och det visade sig bli ett lyckat val!

Den som det var i särklass mest "synd om" under resans gång var nog Jörgen, som hade det löpande ansvaret för anmälningarna. Tidigt hade han rutinerat bokat både hotellrum och restaurang för lördagskvällens kalas. När jag lagt ut anmälningar och sådant på webbsajten, visade det sig efter en tid, att ett antal långt över förväntan var pigga på att komma på festen och plötsligt stod vi med en för liten lokal. Vulcanister anmäler sig sent! Aj!...

Var raggat man en restauranglokal mitt i december för över över 100 bikers? Klas och jag tillbringade en del tid med att fråga runt bland krögare i sta'n och resultatet var inte särskilt uppmuntrande. Visst fanns det positivt inställda krogar med plats – fast det visade sig snabbt att de inte ville veta av hojfolk. Som alla vet är ju hojfolk samma sak som kriminella gäng - och skottlossning ville de inte riskera, trots skönt guld i kassan. Några napp fick vi – men det var ocentralt och tanken på att släppa ett stim med utsocknes glada vulcanister på andra sidan älven klockan två på natten med en spårvagnskarta kittlade inte nämnvärt.



Det var i den vevan vi kom på att fråga Anders på Bolåsa värdshus. Bolåsa ligger mittemellan allting och konkretiserar därför verkligen begreppet ocentralt. Bland annat därför har Anders en deal att "bjuda" på buss om man är fler än 80 personer. Vid sidan av att han är en duktig kock, är han för övrigt hyresvärd för hojlokalen där jag och mina polare har våra moppar under vintern och dessutom gammal vän till saligen avsomnade Mölnlycke Motorcykelklubb. Bortsett från avståndet från hotellet kunde man inte önska en mer passande värd.

Efter inspektion av Klas, Ulrica, Jörgen och undertecknad preliminärbokade vi. Det blev en del snurrande med anmälningsrutinerna på webben på grund av detta, som man kanske skall beklaga. Jaja – tämligen snart efter jul visade det sig att 125 glada ville komma, så vi bokade pilsner, två bussar och pilsner, mat och mer pilsner av Anders.

Ja – sedan utbröt alltså väntan! Med undantag av några avstämningsmöten, mestadels via e-post, hände ingenting medan veckorna sniglade fram. Jörgen snickrade på sin disk, jag och Lars-Åke klippte montervideo och jag beställde tio kilo "kawameller" med VRS-omslag och gjorde lite mer trycksaker. De andra mekkade med sitt och Acke "klurade" dessutom. Det är alltid bra att ha med någon som "klurar" och har koll! Då har någon nämligen redan funderat i förväg och på så vis minimeras fastkörningstiderna. Bra egenskap att ha med i alla grupparbeten!

Till sist sammanstrålade i alla fall vår lilla grupp, förstärkt av Skipper, på Svenska Mässan, tisdagen den 22/1 för att påbörja bygget.



Det blev två trevliga dagar med byggande och också en del drällande och tjötande med folk från andra montrar. Moto Guzzi gänget var trevliga att hacka på och motivlackaren och airbrushfantomen Linda Tolind och hennes gäng från Flickans Design i Sundsvall, (bilden till vänster), vår allra närmsta montergranne, visade sig vara vulcanister till råga på allt.

När vi lämnade bygget på tisdag kväll var det i det närmaste färdigt, så onsdagen blev lugnare. Det handlade om att ta emot inkommande hojar och fixa lite mer finish, som belysning och sådant. Heder åt Kaj, Robban och Lars-Åke som flängt fram och tillbaka med

släp över halva Sverige för att fixa fram snygga utställningshojar. Allt var lugnt! Det var först på onsdag kväll som jag skulle hamna i otakt ; -)



2

Onsdag kväll inträffade nattgästerna, herrar Classe och Alex från Kungliga Hufvudstaden i mitt enkla residens i Mölnlycke. Det skall inte förnekas att två dagars byggande skapat en viss öltörst och herrarna, som haft elakartat väder på vägen ner, var heller inte nödbedda. Det hela hade säkert slutat lyckligt om det inte var för den av Alex medförda bjudwhiskyn. I alla fall slutade vår angenäma afton ungefär klockan 02.30 på kvällen och klockan var säkert tre på morgonen innan jag på vingliga ben gick till sängs.



Dessbättre körde jag inte själv ner till mässan, det hade varit ytterst olämpligt. Turligt nog var början dessutom lugn för det liksom bara flimrade och bultade i hela mig och klockan var nog ett bra tag efter lunch innan jag egentligen var i presentabelt skick.

Det fanns bra folk på plats och mängder av funktionärer "i tjänst". Så efter att Classe och jag släppt Alex utanför Göteborgs Vandrarhem för incheckning och hämtat Skipper vid husbilen uppe på Kärralunds Camping kunde jag sätta mig och darra och kallsvettas.



Vid det här laget hade också Roffe och Pia med familj inträffat. Det är alltid skönt när Pia kommer, för om det är något som inte fungerar, brukar det börja funka när hon visar sig. Klas med flera hade också skött sig hyggligt kvällen före, så läget var lugnt. Fy mig! Vuxna människan! Skäms! Torsdagen avlöpte i alla fall väl i väntan på alla tillresta vulcanister som skulle inträffa på fredag och lördag.

Fredagen var det knökat i montern för att inte tala om hur det var på lördagen. Stundtals var det så mycket folk inne på mässan att det var nästan obehagligt.



Uppe i klubb-byn där vi höll till, var det naturligtvis något lugnare, men även där var trängseln stor. Fredag kväll var det spontanpub med VRS nere i klubbhotellets pub. I källaren på City Hotel ligger nämligen ett av Göteborgs bästa vattenhål vad gäller pilsner. Vi rundade plejset! Vad annars? Jag blev inte särskilt sen, det skall erkännas. Fötter och svank hade börjat göra sig påminda eftersom jag i stort sett stått sedan i tisdags morse, så det var skönt att få räta ut sig vågrätt i anständig tid och efter lagom med pilsner.





Lördagen tog jag sovmorgon och var nog inte inne förrän vid elvatiden. Tänk vilken lyx att bara visa sitt pass vid entrén och glatt passera den kilometerlånga kön som stod och deppade utanför mässan i regnet. Eftersom jag inte hade någon uppgift förrän det var dags för mig och Klas att hämta upp folk med bussarna senare, ägnade jag mig uteslutande åt drällning, en pilsner och lite filmande.



Jag brukar ofta plåta video. Tycker det är roligare än stillbilder. När man får till det vill säga... Oftast är det många timmars slavande vid datorn i redigeringen innan det blir presentabelt.

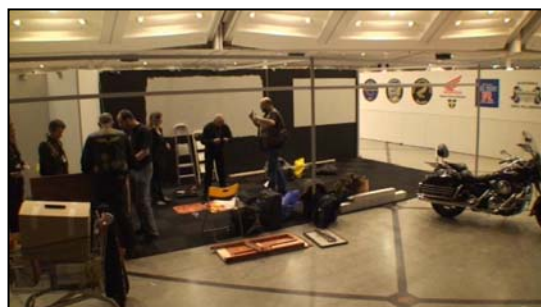
Sedan hem och duscha och därefter in för att hämta en jätteflock glada vulcaner vid hotellet med Klas. Sagt och gjort - In på puben, ut med folk och lasta alla. Iväg mot Bolåsa i två knökfulla bussar 18.30.

Framme – en pilsner i näven och så var vi igång igen på känt Vulcan-manér. Det bjöds italiensk buffé (varm vintervariant), hölls lite harangeringar, dracks mer pilsner, hängdes i baren och dansades, sorlades och tjtötades tills alla var sådär lagom hesa. Jag fick telefonsamtal från en ensam Lasse Lähnn, fast på ett hotell ute på estniska landsbygden. Han ekade enligt sina hälsningar, vilka framfördes och mottogs med ett rått skratt. Klockan gick fort och vi hade bokat återfärd till 00.30. Kanske var det för tidigt? Fast järngänget kunde ju fortsätta på både hotellpuben och alla intilliggande näringsställen och vattenhål i centrala Göteborg.



Söndag – deppig söndag!

Vad är att säga? Kul fram till klockan 17.00 – sedan dags att riva den samlingspunkt som varit centrum i livet i nästan en vecka. Köigt värre och trafikstockning för att komma ut med sina grejor. Lasta hojar och bilar fulla med saker. Skjutsa Skipper till campingen – ömt farväl, säga hejdå till Classe som kvartat hos mig, vinka till övriga mässgruppen. Deppigt! Hela påföljande veckan gick jag som i dvala. Inte för att jag var trött – jag hade separationsångest. Det börjar bli så numera. Man gillar sina vulcanpolare så hårt, att man egentligen vill åka med dem hem till Helsingborg, Trelleborg, Stockholm, Lerum, Växjö, Borås och allt varfan de kommer ifrån. Fast efter ett tag bootar man upp från vulcanbakruset och återgår till vardagen...



Fast det är klart – vintervardagen innehåller ju också Vulcan Riders, om än mest via nätet.

Vi ses!

/Webb-Stefan #3871

Hela mässgruppen hälsar och tackar för goa' dagar och för att du kom och förgyllde tillställningen!

Bilder från min videokamera och VRS' Galleri (tack för det!)

